

Comarques

El grup Mifas ha passat de dotze a més de 5.000 socis en els seus quaranta anys

► Han presentat la MifasFest, que se celebrarà el 27 de setembre a La Copa amb motiu del seu aniversari ► Madrenas i Ayats han participat en l'acte

AGNÈS SANTOS GIRONA

■ El Grup Mifas va presentar la MifasFest, la festa que se celebrarà el 27 de setembre amb motiu del seu 40è aniversari i que es durà a terme a La Copa.

El president de Mifas, Albert Carbonell, va explicar que es farà en aquest espai perquè és accessible per a tothom, que comptarà amb una tarima per a les persones amb mobilitat reduïda així com un aparcament, *foodtrucks*, un got corporatiu pensat per a la sostenibilitat i el medi ambient, a més d'interpretació del llenguatge de signes perquè tothom hi pugui accedir amb igualtat. Va destacar que Fel Faixedas conduirà l'acte.

La Mifasfest no és l'única activitat que organitza l'entitat, tot i que serà l'acte central. Tal com va explicar Carbonell «aquest és l'acte central obert a tothom, però hem fet i n'anirem fent d'altres. En tenim pensat un de cloenda el mes de novembre més enfocat a les persones amb discapacitat on es faran ponències molt específiques».

El grup actualment compta amb 121 treballadors amb certificat de discapacitat, 245 en planti-

La presentació es va dur a terme a les escales de la Catedral. ANIOL RESCLOSA

lla i 5.044 socis. «La nostra entitat ha anat creixent, actualment som més de 5.000 socis de la província de Girona tots amb discapacitat física. Vam néixer essent 12 persones que trobàvem a faltar i que lluités contra les barreres arquitectòniques, la integració social i laboral de les persones amb discapacitat. De mica en mica hem anat treballant per anar-nos ampliant i tenir més serveis».

L'alcalde, Marta Madrenas,

va felicitar l'entitat «pel seu treball ingent», va valorar la feina en conjunt «per construir una societat més justa», va animar a assistir a la festa i va reconèixer que «per dificultats de l'administració la feina que fem no és suficient».

Joaquim Ayats (ERC) va felicitar Mifas «per ser una entitat de referència al país tant i tan gironina i amb una tasca imprescindible per construir la nostra societat fent que la igualtat sigui un fet evident».

Els sindicats denuncien que Ryanair vulnera el dret de vaga

► Demanen una inspecció de treball per constatar que treballa el 100% de la plantilla

ACN GIRONA

■ Els sindicats denuncien que Ryanair fa treballar com a serveis mínims tota la plantilla de tripulants de cabina de l'aeroport de Girona en la tercera jornada de vaga. «Desgraciadament estem treballant el 100% de la plantilla, cosa que és totalment il·legal», ha afirmat la portaveu d'USO Lidia Arasanz, que detalla que en un «dia normal» hi hauria una sola persona de guàrdia a Vilobí d'Onyar «esperant per si hi ha alguna baixa i ha de sortir a operar algun vol» però aquest divendres l'aerolínia n'ha activat tretze. Per això, han demanat una inspecció de treball per constatar que la companyia està vulnerant el dret a vaga dels treballadors.

Els sindicats també adverteixen que Ryanair està fent anar empleats a Dublín per investigar-los per, suposadament, incomplir serveis mínims: «Intenten amenaçar-nos».

Arasanz denuncia que Ryanair ha enviat cartes de serveis mínims a tots els empleats per obligar-los a treballar, encara que sigui estant de guàrdia. Segons ha afegit la portaveu del Sitcpla, Alexandra Sais, els sindicats han recomanat als treballadors que vagin a la fei-

na perquè, si no, es podrien enfrontar a un «acomiadament directe».

Aquesta situació, que els sindicats qualifiquen de «totalment il·legal», ha provocat que els sindicats alertessin la inspecció de treball perquè vagin aquest divendres a l'aeroport i comprovin que Ryanair està vulnerant el dret a vaga. Segons detallen, Foment va fixar uns serveis mínims que consideren «abusius» però després és l'aerolínia qui s'encarrega de gestionar la plantilla per assegurar que es compleixen. Els sindicats adverteixen que tampoc es van complir les dues jornades anteriors de vaga però que aquest divendres la vulneració de la vaga és «flagrant».

USO i Sitcpla detallen que, en una jornada normal, hi hauria només un treballador físicament a l'aeroport per si calgués cobrir alguna baixa de tripulació de cabina i se'l necessités per operar algun vol. Assseguren que aquest divendres a les instal·lacions de Vilobí d'Onyar n'hi havia tretze. «És una situació que no s'havia vist mai», critica Arasanz, que reclama a les administracions que moguin fitxa i garanteixin que es respecten els drets dels treballadors.

QUAN L'11-S JA NO REUNEIX A TOTHOM

EL PAÍS I LA SEVA GENT

Josep López de Lerma

En pocs dies arribarem a l'Onze de Setembre, que, segons la tradició i l'Estatut vigent, és quan se celebra la Diada Nacional de Catalunya. El seu propi nom, esculpit en República i Monarquia espanyola en el BOE, confirma allò que en nombroses ocasions he dit en aquest mateix espai: Catalunya mai no ha tingut sentit d'Estat i mai no ha desistit seriosament ser un Estat.

Ho podia ser quan hi havia la Corona d'Aragó però hi va renunciar doblement: tenint reis catalans al front de la mateixa, aquests mai varen disposar trencar la unitat territorial de la Corona i quan es trobava vacant la mateixa el

comte de Barcelona d'aleshores tampoc no va optar amb ganes i decisió per fer-se amb la mateixa. Tremolors de cames i naixement de la tipologia empresarial catalana: val més ser cap de ratolí que no pas cua de lleó. Botiguer en estat pur.

Per això tenim «diada» i no «festa nacional». Ens pot el verb, la gestualitat, el soroll, la indignació, la protesta i el teatre, preferiblement Els Pastorets, abans que l'assumpció de responsabilitats d'Estat. Sempre ens ha agradat més ser un país de miniatura amb tintatge de fenicis –comprar i vendre–, adornat per una història inventada que no pas un país amb títol d'Estat. El Comptat en comptes de

la Corona. Potser per això, encara avui, estem en l'època dels romanços, de l'èpica que mai no fou, del romanticisme entre misticisme i historicisme narcisista i de l'automentida prèvia a la flagel·lació evangèlica. Un país d'estar per casa.

Això és el que s'ha vist aquest estiu. Molt de parlar, molt de discutir-se, molt de barallar-se dins i fora del Govern de la Generalitat les dues forces polítiques que l'integren, moltes pistes per donar per feta l'esquinçada del PDeCAT i molta xerrameca de la tal Paluzie fent ús de l'ANC com a tanc contra l'Estat. No s'ha escoltat l'únic que ha dit una veritat com un temple, en Carod-Rovira: «No som independents, no tenim República i tot va ser un salt a la piscina sense que aquesta tingués aigua», va afirmar. Però, és clar, la dita ja diu que les veritats couen, i, essent així, l'antic vicepresident de l'executiu català no ha tingut ni tan sols una finestreta de tebeo a TV3.

Tot diu que això de l'independentisme portat de la mà de l'antiga Convergència (avui PDeCAT, la Crida i JxCat, un psiquiàtric), ERC, que juga al possibilisme i

enamora al mateix Pedro Sánchez, i la CUP, una metamorfosi col·lectiva dels fills dels burgesos de tota la vida, va a la baixa. Ho assenyala l'estètica urbana amb menys (i cada vegada més estripades) estelades i menys llaços grocs passats pel sol i ho constata el mateix baròmetre socioelectoral del CEO de la Generalitat. En aquestes dues percepcions substancials resideix el perquè l'ANC ha anat despertant els independentistes de la seva fonda migdiada estival. «Ei, que no anem bé!», posant la mirada en l'11-S.

I és que no es pot tornar a punxar com va succeir l'any passat, l'antítesi del rècord manifestant de les mans entrelaçades ocupant les vies més espectaculars –des del cel, s'entén, que sempre dona més espectacle visual– de tota Catalunya.

D'ençà la presidència d'en Mas, condemnat per desobediència i ja veurem si també per ús indegut de diners públics, s'ha sacrificat la Diada Nacional, simbologia i unitat de l'anomenada nació catalana, a favor d'una fal·laç unitat política que mai no s'ha donat i a favor d'una fraudulenta aposta per

una Catalunya independent d'Espanya que mai no es donarà, almenys amb les actuals coordenades polítiques internes i externes. Vergonyosament, els partits que es diuen independentistes han de ser remolcats pel tàndem ANC-Òmnium. El crit d'enguany per a una fotografia és el de «ara toca un tsunami democràtic». Ni en els millors temps de Bandera Roja s'havia parit un eslògan d'aquesta categoria intel·lectual.

Un tsunami, com sabut és, ho arrasa tot i endemés no entén ni de dictadures ni de democràcies. Només se sap que fa mal i que fa mal a tot i a tothom. L'amic Puigverd es pregunta si darrere d'aquesta crida/metàfora insensata s'amaga una «pulsió suïcida». Podria ser. Com en els antics focs de Sant Joan, a la pila que en cendra es convertirà, s'hi volca de tot.

A les portes d'un judici per desobediència que podria inhabilitar Torra i a les portes de conèixer la sentència que ha de dictar el Tribunal Suprem en relació amb els fets (i autors) de setembre de 2017, el tsunami bé sembla un «ara o mai». Si és així, sempre serà mai.